

SVETOZAR-SVETO KOVIJANIĆ, dipl. inž.

Iznenada i tragično, 27. novembra 1989. godine, u saobraćajnom udesu nadomak Pećinaca u Sremu, prestalo je da kuca plamenito srce našeg kolege inž. Svetozara-Sveta Kovijanića, člana Redakcije časopisa »Poljoprivreda i šumarstvo«, istaknutog člana Saveza inženjera i tehničara šumarstva i drvne industrije Crne Gore, čovjeka koji je čitav svoj radni vijek posvetio unapređivanju i afirmaciji šumarske i poljoprivredne struke naše zemlje.

Sveto je rođen 1929. godine u Podbišću kod Mojkovca. Vaspitan na svjetlim tradicijama svoje ugledne porodice i šire sredine, on se još kao dječak opredijelio za mijenjanje i unapređivanje tadašnjeg društvenog stanja i međuljudskih odnosa. Ta njegova osobina naročito je došla do izražaja kada je nakon završetka šumarskog fakulteta u Beogradu 1953. godine došao na rad u Kombinat industrije drveta »Vukman Kruščić« u Mojkovcu, koji je tada bio u završnoj fazi izgradnje i uhodavanja proizvodnje. U tom preduzeću, radeći neumorno na raznim odgovornim i stručnim poslovima, sticao je dragocjena iskustva kao mladi stručnjak u rukovođenju i proizvodnji, sve do 1962. godine.

Sredinom 1962. godine, kao već afirmisani privredni rukovođilac i stručnjak, Sveto dolazi u Titograd, gdje obavlja značajne i odgovorne dužnosti. Prvo je bio sekretar Savjeta za šumarstvo i industriju za preradu drveta Privredne komore Crne Gore, a

zatim direktor Poslovnog udruženja šumarstva i industrije za preradu drveta. Krajem 1975. godine ponovo odlazi u KID »Vukman Kruščić« — Mojkovac, gdje kao generalni direktor sa zapaženim uspjehom vodi tu radnu organizaciju, do izbora na funkciju zamjenika predsjednika Republičkog komiteta za poljoprivredu, šumarstvo i vodoprivredu, polovinom 1978. godine. Početkom 1986. godine dolazi na čelo Zadružnog saveza Crne Gore, na kojoj dužnosti je, izvršavajući odgovorne zadatke, tragično stradao u saobraćajnom udesu, zajedno sa drugom Klime Čorbom, predsjednikom Zadružnog saveza Jugoslavije.

Po prirodi entuzijasta, izuzetno nadaren, stručan i realan, radan i uporan u ostvarivanju preuzetih zadataka, Svetu nije šedio sebe, već je neprekidno davao puni doprinos razvoju svoje uže struke — šumarstva i drvne industrije Crne Gore i Jugoslavije, a posljednjih godina i razvoju poljoprivrede na selu. Dugo vremena radeći na stručnim i rukovodećim zadacima nastojao je da našu struku uzdigne na viši nivo. Kao član Predsjedništva, a potom kao predsjednik Saveza inženjera i tehničara šumarstva i drvne industrije Crne Gore i kao član strukovnih saveza i udruženja Jugoslavije, dao je veliki doprinos afirmaciji naše struke i nauke. Takav je bio i kao predsjednik Zadružnog saveza Crne Gore, uporno i neumorno radeći na razvoju zadrugarstva i stvaranju boljih uslova života i rada osiromašenog stanovništva u brojnim seoskim naseljima Crne Gore.

Sa Svetom je bilo veliko zadovoljstvo raditi i saradivati. Bio je duboko human čovjek, čovjek koga su krasile najljepše ljudske vrline. Volio je ljude i uvijek je bio spremna da pomogne, razumije, savjetuje. Zračio je optimizmom. Bio je čestit, odan i iskren drug i prijatelj. Kao takav brzo je sticao povjerenje svojih kolega, saradnika i svih sa kojima je radio ili dolazio u kontakt. Bio je cijenjen, voljen i poštovan.

Cijeneći Svetov doprinos razvoju šumarske struke u cjelini Savez inženjera i tehničara šumarstva i drvne industrije Jugoslavije proglašio ga je za svog zaslужnog i počasnog člana. Odlikovan je Ordenom rada sa zlatnim vijencem i Medaljom zasluga za narod.

Prerana i tragična smrt našeg dragog Sveta ostavila je nena-doknadivu prazninu u našoj struci i privredi, kojima je i dalje toliko bio neophodan. Ponosni smo što smo u Svetu imali uvaženog kolegu i cijenjenog stručnjaka, a nadasve dobrog čovjeka, iskrenog druga i prijatelja. Takvoga će se dugo sjećati, pamtitи ga i iskreno žaliti svi koji su sa njim radili, saradivali, drugovali i poznavali ga.

Za sve što je učinio za našu struku i privredu neka je dragom Svetu vječna slava i naša bratska i ljudska blagodarnost.

Dr Veljko Martinović

BOGDAN POPOVIĆ, dipl. inž. agr.

Veliko ljudsko srce koje je kucalo za svu rodbinu, prijatelje, drugove i poznanike, a koje je pripadalo Bogdanu Miloševu Popoviću, diplomiranom inženjeru agronomije, ugasilo se u ranim jutarnjim časovima na Božić — 7. januara 1990. godine, na Vojno-medicinskoj akademiji u Beogradu. Vijest o tome brzo je prenesena i odjeknula je veoma bolno kod njegove rodbine i kod svih koji su ga poznavali i koji su u toku njegovog života imali bilo kakvu vezu i poznanstvo, kao prijatelji, kolege, saradnici i drugovi.

Posmrtni ostaci inženjera Popovića, po vlastitoj želji, položeni su, uz masovno prisustvo rodbine, poštovaoca, prijatelja i građana u porodičnu grobnicu u selu Rošca u Vražegrmeima, opština Danilovgrad, na dan Svetog Save — 27. januara 1990. godine.

Bogdan je rođen 28. 10. 1924. godine u čestitoj i glasovitoj porodici Popovića. Još od malih nogu, od svog djetinjstva Bogdan je vaspitavan na svjetlim tradicijama svoje ugledne porodice, što je ostavilo duboki pečat na njegovu ličnost tokom cijelog života. Osnovnu školu završio je u manastiru Ostrogu, a nižu gimnaziju prije rata u Danilovgradu.

Kao još nesvršeni gimnazijalac učesnik je narodnooslobodilačkog rata, a nakon završetka rata nastavio je školovanje 1946. godine u Nikšićkoj gimnaziji. Godine 1946. kao aktivni omladinac učestvuje na izgradnji omladinske pruge Brčko — Banovići, a slijedeće 1947. godine kao svršeni maturant na izgradnji omladinske pruge Šamac — Sarajevo. Iste (1947) godine upisao se na Poljoprivredno-šumarski fakultet u Zagrebu na kojem je diplomirao 1952. godine.

Kao mlad inženjer, pripadnik prvih poslijeratnih generacija, pun mladalačkog poleta i entuzijazma, prvo službovanje zasniva u Bogatiću u Mačvi, da bi nakon kraćeg vremena prešao na rad u

Poljoprivredni kombinat »Beograd«. Tu je radio izvjesno vrijeme na rukovodećim dužnostima, gdje je vrlo brzo zapažen njegov ljudski i stručni kvalitet, organizacione sposobnosti i predanost svojoj struci, pa je kao takav preuzet na rad u Jugoslovenskom savjetodavnom poljoprivredno-šumarskom centru u Beogradu. U tom centru ostaje sve do svog penzionisanja, koje je zbog njegovog jako narušenog zdravlja uslijedilo prije nego je ispunio puni radni vijek za starosnu penziju.

Tokom svog službovanja u Jugoslovenskom savjetodavnom poljoprivredno-šumarskom centru u Beogradu, kao izuzetni stručnjak obilazio je sve naše republike i pokrajine i svesrdno, na njemu svojstven način, pomagao u njima razvoj svoje struke. Po stručnim zadacima boravio je u velikom broju evropskih zemalja, a takođe i u Sjedinjenim američkim državama, Sovjetskom Savezu i Libiji.

Povjereni su mu veoma odgovorni zadaci iz struke koje je Bogdan sa velikim entuzijazmom, stručno, savjesno i odgovorno izvršavao. Njegovi prepostavljeni bili su sigurni da će ono što je povjereno inženjeru Popoviću, biti urađeno stručno, savjesno i na vrijeme. Takav je bio i ostao do kraja svog radnog vijeka.

Kao čovjek posjedovao je najljepše ljudske osobine: skromnost, poštovanje, druželjublje, iskrenost i plemenitost krasile su lik druga Boće.

Bio je izuzetno čvrstog karaktera, postojan, povjerljiv i pouzdan u svakoj situaciji iznad svega iskren i pošten. Priroda njegovog bića to je na najjednostavniji način pokazivala u svakoj prilici, pa je stoga u životu veoma brzo sticao prijateljstva i svojim postupcima plijenio ljude. Kao takav bio je poželjan i rado prihvatan u svakom društvu i u svakoj prilici. Zato je ostao veoma uvažen među svojim kolegama i prijateljima, koji će ga se sa poštovanjem trajno sjećati.

Za sve što je u toku svog života učinio za svoju struku i društvo neka je dragom Bogdanu vječna slava i naša trajna blagodarnost.

Sava Radulović, dipl. inž. agr.